

Вероватно најчешће понављана порука пласирана из холивудских ``фабрика снова``, упућена генерацијама клинаца, којима сам и сам припадао, изговарана је од стране свима омиљеног Душка Дугоушка: - *Ако не можеш да их победиш, ти им се придружи!* Можда етички сумњива, али онако безазлено промовисана, дефинише суштину main stream-а. Постулат на коме почива светски поредак у коме живимо, а који се упорно понавља онима којима је етичност Дугоушка још увек сумњива, је: - *Бити у праву није довољно (*

Being

right

is

not

enough

– Paul Waldman)! Може Вас на пешачком прелазу прегазити камион, али то што сте Ви били у праву, не вреди Вам много. Камион је јак аргумент. Наш народ је и пре Валдмана и пре камиона, формулисао да ``

сила Бога не моли

``. Али, шта се дешава када људи који су се заветовали Богу, морају да бирају између Бога и силе? Е то је још један експеримент који се спроводи (гле чуда) у Србији и над Србима.

Власт и част

Ко се год није упецао на тезу да је тужно стање у епархији Рашко-призренској само резултат финансијских малверзација једног сарадника владике Артемија, био је у праву. Дешавања у СПЦ током читаве године, далеко су од благодати којом би црква требало да зрачи. Чак су и значајни догађаји, попут избора новог патријарха, били у знатној мери прекривени сенком и слутњом догађаја који ће уследити.

Овом приликом нам није намера препричавати мас-медијске репортаже од оне о доласку владике Артемија у манастир Дубоки Поток, чиме је и практично остварио упозорење Синоду да убудуће неће поштовати неканонске одлуке, па до спекулација куда ће се даље кретати. Постоји овде сијасет момената који заслужују пажњу, а који опет сваки за себе, указује на дубину кризе у коју је рекордно брзо након упокојења патријарха Павла, запала СПЦ.

За разлику од устројства римокатоличке цркве, многих држава и организација, православна црква нема поглавара у смислу ``првенства власти``, већ само у смислу ``првенства части``. За православну цркву, глава Цркве је Господ, а сви смо ми делови тела Цркве. Оно што се битно дешава након патријарха Павла, а што се очигледно види и у случају владике Артемија, је да се у личности патријарха и појединих органа управљања црквом, формира нека врста црквене власти аналогне световној. Уводе се хитне седнице, већинско гласање, прес конференције, саопштења, што све заједно много више подсећа на рад световних него црквених институција. Медијска подршка оваквом устројству је готово једногласна. Медији, што из незнања што из намере, све више положај и активност патријарха изједначавају са положајем и активностима председника државе или СА Синода са активностима владе, па јавност временом почиње да поистовећује механизме црквених и световних власти. Не знам да ли је то добро или не, али свака власт овога света, па била она и црквена, хипотетички је подложна грешкама сваке врсте.

Већинско гласање, по хитном поступку, о томе да ли је неко јеретик или расколник је чак и под претпоставком да нико од владика гласача, нема ``путера на глави``, недолично, јер се ради о веома крупном питању, које може Цркву оптерећивати деценијама, па и столећима

Већинско гласање, по хитном поступку, о томе да ли је неко јеретик или расколник је чак и под претпоставком да нико од владика гласача, нема ``путера на глави``, недолично, јер се ради о веома крупном питању, које може Цркву оптерећивати деценијама, па и столећима, а можда се може мудрије решити, када се не би ишло путем парламентаризма, већ путем покајања и помирења.

Шта бива са оних 5, 6 – 7 владика који гласају против!? Јесу ли и они јеретици и расколници? Да ли то неминовно значи да су њихова мишљења неисправна и мање вредна, само зато што су на неком гласању били мањина? Хоће ли се и о њима сутра гласати, или ће морати поуке из Светих књига које су их као духовнике формирале, да замене једном једином поуком, поуком дугоухог јунака из холивудских цртаћа, како би избегли непријатости овога света?

Када би у верским питањима одлучивала већина сви бисмо припадали једној вери, оној која је у већини. Свакако не бисмо били православни. Али то срећом није тако. Када се

Аутогол или жртва фигуре владике Артемија

Пише: Александар Б. Ђикић
понедељак, 22 новембар 2010 15:04

уђе у зачарани круг, отвара се још много питања, која ће се можда неко време држати под тепихом у Краља Петра 5, али ће се морати решавати сасвим другачије него што је то било у случају владике Артемија. Биће потребно много добре воље и братске љубави, а много мање искључивости и ината. Инат је ђаволов занат!

Постоји ли икакав проблем који може протећи без политичара? Изгледа да не. На већ довољно усијану атмосферу, у медијима, десетинама пута је понављана изјава министра (и то баш) полиције (да ли случајно?), како ће све ово имати реперкусије на статус Србије на Косову, јер је нечија жеља да се створи тзв. СПЦ на Косову. Е сад, да ли је Ивица добро обавештен или је само дипломатски одговорио, да се не би знало на кога је мислио, то не знамо. Колико је познато за сличну ствар је до сада управо Артемије оптуживао свог викара Теодосија (сетимо се да се манастир Високи Дечани све више помиње као део културне баштине Косова). Ако је министар мислио на Артемија, чини ми се да је ако ништа друго погрешно из техничких разлога. За њега је то технички неизводљиво, иако присуство локалних политичара са северног и централног Косова, као и значајан број верника указује да и након дугог одсуства, ужива на Косову велики углед.

Подизање летвице

Чином неповиновања љутитим саветима патријарха, и дугогодишњих чланова Синода, одлукама, наредбама и казнама (епитимијама), те на крају доласком у (по њему) сопствену епархију, владика Артемије је показао и следеће:

Показао је да на северу Косова власт локалних политичара може ићи дотле док не засметају неким вишим циљевима. Довољан је један квалитетан телефонски позив ЕУЛЕКСУ, па да се КПС (кога на северу чине Срби) повинује шефовима и интервенише у српским манастирима, што се на пример не може десити када Шиптари секу телефонске каблове. То је значајна поука у догађајима који могу уследити северно од Ибра. Тек да се зна ко је газда. Ако је владика погрешно, том грешком је неким отворио очи.

Показао је да углед који ужива у Епархији, лако може да изгуби, јер је де факто са делом својих духовних чада, ушао у манастире без сагласности игумана тих манастира, иако је неке од њих сам поставио. На овај начин признао је поделу међу сопственим монаштвом, што је свакако грешка. Грешка и према њима, које је духовно водио све до умировљења, а грешка и према самоме себи, јер се одрекао из само њему знаних

Аутогол или жртва фигуре владике Артемија

Пише: Александар Б. Ђикић
понедељак, 22 новембар 2010 15:04

разлога монаштва које није напустило манастире, али га ипак поштује и цени као духовног оца. А отац је отац, и сину инжењеру и сину фудбалеру.

Дао је медијима за које зна да му нису наклоњени, сијасет аргумената за даље дискредитовање у јавности, што ће као резултат имати пад популарности међу Србима преосталим на Косову и у Метохији, на које ће медији а и мисионари на терену сигурно имати утицај.

Иако на први поглед изгледа да је владика постигао неколико аутоглова, нисам склон да безрезервно прихватим тезу да је одласком у Епархију, предузео ``безуман потез``. Сигурно је морао знати да се тамо не може дуже задржати. Време ће показати да ли је постигао аутогол, или жртвовао топа за бољу позицију.

Иако на први поглед изгледа да је владика постигао неколико аутоглова, нисам склон да безрезервно прихватим тезу да је одласком у Епархију, предузео ``безуман потез``. Сигурно је морао знати да се тамо не може дуже задржати. Време ће показати да ли је постигао аутогол, или жртвовао топа за бољу позицију. Оно што је сигурно владика Артемије урадио (вероватно свесно) ступањем у отворени сукоб са црквеним властима, па чак и стварањем раскола, се спортским жаргоном може назвати ``подизањем летвице``. Наиме, не пристајући да се придружи онима које не може да победи, знатно је отежао посао делу црквених и можда државних власти које планирају да позову папу у Ниш 2013. Очигледно је да црквеним властима на било каквом гласању не би било тешко да обезбеде већину, па и у случају да се гласа о позиву римском папи, календару, или о промени начина богослужења. Уз овај раскол то неће бити тако једноставно. А ако се ипак одлуче за тако нешто, незадовољство верника би рапидно нарасло, а тиме и број Артемијевих следбеника.

Владика Артемије сада уз себе има неколико десетина следбеника, и један већи број симпатизера, углавном познавалаца прилика у СПЦ. У случају да се органи СПЦ одлуче на рискантан корак, какав би био позив папи римском, могло би се лако десити да дође до поделе међу верницима, јер сада имају алтернативу, што би изазвало несагледиве штетне последице по будућност овог народа.